

דבר המערכת

א' וארא באוהל האדמו"ר הזקן בעל התניא זיע"א

כשרואים את הנהורים למקום הקדוש הזה, אלפים מישראל, הבאים מכל קצוות שוחרי התורה והחסידות בכלל, ובפרט חסידי חב"ד, הבאים להשתטח על ציון האדמו"ר הראשון בשושלת בית חב"ד, תלמידו של בעל המגיד ממעזריטש זיע"א, אשר הנחיל את תורת החסידות לכלל ולפרט, בספריו ותורתיו הקדושים בכלל, ובפרט ע"י ספרו התניא אשר התקבל בכל תפוצות ישראל, להיות המורה דרך ליהודי הרוצה להתחסד עם קונו.

ע"מ להבין את פשר הנהירה הזאת בפרט בשנים האחרונות של אלפים ורבות להתפלל על קברי הצדיקים מהדורות הקודמים, אשר יהיו כאלו שיאמרו מה לך כל ההתאמצות הזאת, הרי לא חסרים קברי צדיקים איש איש סמוך למקום מגורו ולמה דווקא להתאמץ לנסוע למרחקים, לעיירות נידחות, ע"מ להגיע לצדיקים להתפלל איש איש על צרת נפשו, אם נתבונן בספרי רבינו הבני יששכר, ובין קצת את הענין של ההליכה לצדיק, וזאת דווקא לצדיק אמת, אשר גם בחיי חיותו עלי אדמות חי את כל כולו בשביל כבוד שמו יתברך, וכל משאת נפשו וחיותו להעשות נחת רוח לבוראיו ית', ואיזו כמו שאותו צדיק הפקיר הקדיש את עצמו לכבודו יתברך וח"ו שלא תהיה צער לשכינה כביכול ע"י עם בני ישראל, כך להיפך הקב"ה אינו יכול לראות את הצדיק בצער, וכאשר יהודי מתאמץ למרות הקשיים שברך ומגיע לצדיק, ובודאי כמה שהדרך יותר קשה עם מניעות וצער אזי בודאי קרבה הישועה לבוא, שהצדיק מרגיש את ההתאמצות, ואחרי זה ששומע מהיהודי שמגיע לבקש רחמים ושופך את מורת נפשו, את צרת לבבו, והצדיק האמת אשר רק יחידי סגולה היו כאלו אשר את כל כולם מסרו והקריבו למען להיטיב עם הזולת, בודאי אינם יכולים לראות את הסבל של אותו יהודי, והסבל הזה נהפך אצלם לסבל אש, ואיזו הקב"ה כמו שהצדיק בחיי חיותו עשה, הכל רק לעשות נחת רוח להקב"ה כך הקב"ה רוצה רק להיטיב לצדיק, ואיזו מקבל את בקשת הצדיק להיטיב עם היהודי שבא לבקש אצל הצדיק ואפילו שכבר נגזרה רח"ל גזירה משמים, איזי בכוח הצדיק לבטח את הגזירה, וזה לשון רבינו בספר אגרא דפרקא - אות ק"ד:

ע"כ צריך לומר הצור תמים פעלו כי כל דרכיו משפט, וע"כ בעת הגיע הצער ח"ו לאיזה איש (משונאי ישראל) נידונים בהם כל הקרובים ומיודעים, וכאשר יתחייב זה כל אחד הצער בפחות, ואיזי חל העונש ומקבל כל אחד הצער כפי אשר חטא, ובאם יהיה אחד מהקרובים ומיודעים אשר לא יתחייב העונש אזי מן ההכרח שינצל האיש החוטא הקרוב מהצער והעונש כי ע"י צער יצטער גם קרובו הצדיק והש"י לא יעוות

משפט, וזאת היא העצה הנאמנה, דאגה בלב איש ישיחנה לאחרים, אפשר ימצא איש אשר לא יחויב אליו צער, ויצטער בצער, ובהכרח יסיר הש"י מאתו הצער כדי שלא יצטער הצדיק, ומעתה תבין מה טוב ויפה לאדם לספר צערו לצדיק, כי אפשר ואפילו לא יתפלל בעדו, כאשר רק יצטער הצדיק בצער, יסיר הש"י צערו בכדי שלא יצטער הצדיק. תן לחכם ויחכם עוד ודעת לבנון נקל: עכלק

ובענין הזה של הישועה דרך הצדיק נזכיר את אותו צדיק הרבי ר' זוסיא מאניפולי, דוד רבינו הבני יששכר, לכבוד יומא דהילולא החל בשבוע הבא ביום ב' שבט.

וכך כותב רבינו בעל המאור ושמש שהיה באותו מעמד שהגיע הרבי ר' זושא לאחיו הרבי ר' אלימלך, כששאל אותו בזה הלשון אחי למדו לי זה שאנתו הוא פועל נסים ונפלאות ומעשים נוראים שאוכל גם כן לפעול כך. כלל הדברים בקיצור שהשיב לו אדמו"ר (הרבי ר' אלימלך) שהוא על ידי התחברות הצדיקים ואהבה וחיבה וריעות ביניהם על ידי כן נפעלים ונעשים כל הנסים וכל הפעולות והמעשים נוראים, והודה הצדיק הנ"ל (הרבי ר' זושא) לדבריו ואמר בודאי כי זה עיקר הכל.

ונעתיק כאן כמה קטעים שרבינו הבני יששכר מעתיק מדוד זקינו הרבי ר' זושא, בספר אגרא דפרקא - אות ג: נאמר לי ממגיד אמת ששמעו מכבוד חסידא סבא קדישא כבוד דודי זקני מו"ה משולם זושא זצוק"ל שאינו מצפה לתשלום גמול עוה"ב על מה שעבד את השי"ת בעת שכבר נתודע לו אמיתיות גדולתו ית"ש, רק שמצפה לתשלום על מה שעבד את הש"י באמונת אומן מדרך הקבלה:

ובספר בני יששכר - מאמרי חדש תשרי - מאמר ג:

ועוד אקדים לך את אשר שמעתי בשם כבוד דודי זקני סבא קדישא מוה"ר משולם זושא זלה"ה, בפסוק תקעו בחדש שופר וכו' כי חוק לישראל הוא וכו' [תהלים פא ד]. הנה נראה שאומר טעם לשופר כי חוק לישראל וכו' ואינו מובן, ואמר הרב הקדוש הנ"ל, כשהש"י רואה כביכול טענות המקטריגים, והוא ית"ש רוצה להושיע את ישראל ולזכותם, והנה הוא ית"ש מלך במשפט יעמיד ארץ, ושואלים המקטריגים מה טעם יש בדבר להושיע לישראל כיון שאין זכות ח"ו, אזי אומר הש"י כתורה וכמשפט הוא, כיון שישראל מקיימים מצות שהם חוקים בלא טעם, המשפט צדק הוא מדה כנגד מדה לזכותם ולהושיעם מבלי טעם, וז"ש תקעו בחדש שופר וכו' כי חוק לישראל הוא (חוקה מבלי טעם, והוא הנעשה) משפט לאלקי יעקב (כן הוא המשפט צדק, כיון שמקיימים ישראל בחוקה מבלי טעם, אזי המשפט הוא שיושעו מבלי טעם) הבן:

ובספר אגרא דפרקא - אות ט: קבלה

אגרא דכלה

הבן הדבר, אז) וידעתם כי אני י"י אלקים דייקא המוציא אתכם מתחת סבלות מצרים מלא ו' החיות, שגם החיות היה עמכם בגלות והש"י הוציא אתכם, הבן הדבר:

וארא אל אברהם אל יצחק ואל יעקב.. בא-ל שדי, ושמי ה' לא נודעתי להם וכו'.

זהו וארא דף ל"ב [ע"א בסוף הפרשה], פתח ר' אבא ואמר כי אז אהפוך אל עמים שפה ברורה לקרוא כולם בשם י"י ולעבדו שכך אחד [צפני' ג ט] וכתוב והיה י"י למלך וכו' ביום ההוא יהיה י"י אחד ושמו אחד [זכרי' יד ט] עכ"ל. המאמר הזה הוא נתיב לא ידעו עיט, לא נודע על מה ולמה פתח ר' אבא הפסוקים הללו ולא ביאר שום דבר:

ונ"ל לבאר הדבר על התחלת הפרשה [שמות ג], **וארא אל אברהם וכו' באל שדי ושמי הויה' לא נודעתי להם וכו', לכן אמור לבני ישראל אני הויה' והוצאתי וכו' ולקחתי אתכם לי לעם וכו' וידעתם כי אני הויה' וכו', והנה בא ר' אבא בפתחתו זאת לבאר הדבר מ"ש הש"י הקדמה למשה שלא נגלה אל האבות בשם הויה', וכהיום יאמר לבני ישראל אני הויה' וידעתם כי אני הויה', והענין הוא דהנה כל השמות שאינם נמחקין יש לתרגמם וללועזם בכל לשון עם ועם, אבל שם הנכבד (הויה') אין לו ביאור ופירושו, על כל אי אפשר לאומרו רק כמכתבו באותיות לשון הקודש, דהאין יאמרנו בלשון אחר כיון שאין לו ביאור, (ואל תשיגו בדברי המהבילים שתירגמו גם את השם הנכבד בלשון עלגים שלהם, ועיקר יסודם בנו על שגגו מדברי חז"ל מאמרם סוד היה היה ויהיה, עיי' טאו"ח סי' ה') על כן תירגמו את השם הנכבד בחיבת עולמי", אבל אין זה כוונת חז"ל לחלילה, דאם כן מה מעלת השם הזה משארי השמות, ולמה נאסר לנו להזכיר את השם הזה (רק במקדש) יותר משארי השמות, הלא מותר להזכיר שם אדני", להיותו שם התואר שמתארין את הש"י שהוא אדון כל הארץ, וכן שם אלקי"ם שמתארין אותו שבידו הכח והמשלה והיכולת, ולפי דבריהם הנה ח"ו יתאמר על השם הנכבד שמתארין שהוא עולמי לעולמי עד, והנה בפירוש נאסר לנו**

לכן אמור לבני ישראל אני י"י והוצאתי אתכם מתחת "סבלות מצרים" (שמות ו) ("סבלות חסרו), ולהלן תיכף נאמר (שמות ו) ולקחתי אתכם לי לעם והייתי לכם לאלקים וידעתם כי אני י"י אלקים המוציא אתכם מתחת "סבלות מצרים" (סבלות מלא ו'). עוד יש להתבונן התחיל אומר לבני ישראל אני י"י, ואחר כך נאמר וידעתם כי אני ה' אלקים. אך הוא לדעתי אות הו' הוא האות המורה על החיים, וישם י"י לקין אות (בראשית ד טו) דרשו (תיקו"ז סט קי"ח ע"ב) נתן לו אות ו', וישב בארץ נו"ד (בראשית טז) בהוספת הו'. והנה החיות של ישראל הוא מהשכינה מאן דנפח מתוכו נפח, והנה כביכול גם השכינה היא חיותן של ישראל בגלות עמהם. והנה כל ימי משך הגלות ובפרט במצרים גלות "הדעת, אפילו אם יאמרו להם שגם השכינה עמהם בגלות, אינם מבינים כל זאת ואינם מבינים ומביטים אל צער השכינה כביכול, אך אז צערם כי בשרם עליהם יאמרו להם שגם השכינה עמהם כביכול, כמו חולה שמחמת החולשה נתבלבלה דעתו, אינו יכול להתבונן בעיקר חולשתו ומדמה בעצמו אשר רק רגליו הם בחולשה על כן אינו יכול להלך, וכשבא אליו הרופא לרפאות מבקש ממנו לעשות לו תחבושת על רגליו, ואם ישתדל עמו הרופא להבינו שכל זה ממעים הפנימיים ומחולשת החיות שבלב ומוח, הוא לא יבין הדבר, הנה הרופא עושה את שלו, ואחר כך כאשר שב החולה לאיתנו, מבין הדבר על בוריו אין כל חיותו היה בחולשה, והאין השתדל הרופא בעבורו, ומבין אשר כבא הרגלים הוא הכל מהלב ומוח, כי הכל תלוי בהנשמה עיקר החיות. הנה החיות ישראל בגלות יאמרו להם אשר גם חיותם היינו השכינה עמהם בגלות, ובה תלוי עיקר חיותם כי אין להם חיות זולתה, הנה לא יבינו הדבר. הנה אמר הש"י אמור לבני ישראל אני י"י ולא אמר "אלקים", כי לא יתבוננו בזה והבין להם רק מה שמבינים, והוצאתי אתכם מתחת סבלות מצרים חסרו ו' הרמוז לחיות.

אבל אמר ולקחתי אתכם לי לעם "והייתי לכם לאלקים, (ר"ל) כאשר אקח אתכם לי לעם, תבינו למפרע אשר הייתי לכם לאלקים כבר גם בהיותכם בגלות, על כן נאמר והייתי

המשך 'אגרא דכלה'

העמים, אזי כל אשר ישארו מן הגוים מקובצים לרקחות ולטבחות ולאופות מחוברים אל הקודש כולם יקראו בשם הוי"ה, כי יהיה שפה ברורה יחד רק לשון הקודש, אזי יהיה דבר הוי"ה בפייהם אמת, ואז יהיה הוי"ה למלך על כל הארץ, בביטול כל החיצוניות, הבן הדבר על בוריו:

והנה פרעה הרשע בתחלה אמר [שמות ה ב] מי הוי"ה אשר וכו' ולבסוף הודה הוי"ה הצדיק, כמבואר בפ' זו [שם ט כז], והנה אדונינו משה התרעם בתחלה באמרו [שם ה כב] ומאז באתי אל פרעה לדבר בשמך וכו', רצ"ל באתי אל פרעה לדבר בשמך הוי"ה, מעין אותו הענין המקווה שיהיה לעתיד א"ז אהפוך אל עמים (היינו בהתגלות היובל העליון חירות עולמים א' על ז', הנה מאותו הענין באתי כעת אל פרעה לדבר בשמך וכו', והשיבו השי"ת וארא אל אברהם וכו' באל שדי ושמי הוי"ה וכו', שגם האבות בגודל צדקתם לא נתגלה להם עצם השם הנכבד, וכעת כבר הגיע תור הנערה היפיה כנסת ישראל לבא אל המלך, לכן אמור לבני ישראל אני הוי"ה והוצאתי אתכם וכו' ולקחתי אתכם עד לעתיד לבא במהרה בימינו ימלא כבוד הוי"ה את כל הארץ כנ"ל, וזה שפתח ר' אבא כי א"ז אהפוך אל עמים שפה ברורה לקרוא כולם בשם הוי"ה וכו' והי"ה הוי"ה למלך על כל הארץ וכו'. הבן הדבר: (אגרא דפרקא את רע"א)

צדיקים בכל דור, עם כל זה כיון שלא נגמרה האומה שלמה שנבחרה לחלק שגם אותן הצדיקים היו בין האומות אשר הם בחיצוניות כנ"ל, וגם האבות הקדושים אשר השי"ת בחר בהם ובזרעם אחריהם, כיון שגם הם היו בגירות בין האומות, לא נתגלה השם הנכבד בלי התלבשות, עד אשר הגיע תור היפה בנשים, לקדשה במצותיו, אז נתגלה השם בכבודו למשה נאמן ביתו:

וכאשר תתבונן כל זה תתבונן פירוש הפסוקים מקראי קדש [דברים לב ז] זכור ימות עולם בניו שנות דור ודור (היינו בכל דורות ימות עולם ובכל דור ודור הגם שהיו צדיקי הדור בכל דור) שאל אביך ויגדך (היינו תשאל אפילו לאביך אברהם אשר בחר בו השי"ת) וזקניך (שאר האבות והשבתים) ויאמרו לך, בהנחל עליון גוים גהפירדו בני אדם (בדור הפלגה) יצב גבולות עמים (בעת אשר חלק השי"ת את העמים תחת כל השמים לשירים שבעים) למספר בני ישראל (היורדים למצרים כנודע), (הנה מכל אלה תתבונן) כי חלק הוי"ה עמו יעקב וכו', כי כל זמן שלא התנוצצו האומה שלמה הלזו, הגם שכבר הציב גבולות עמים לא נתגלה עצם השם הוי"ה ב"ה גם לצדיקי הדור אפילו לאבות העולם עד שהגיע זמן חלק הוי"ה עם הקודש זרע ישראל והוא מטעם הנ"ל. והנה במהרה בימינו כאשר יברור כל ישראל כל הניצוצי קדושה מתוך כל

פרי מעשינו עוד כל ימי עולם להוציא בלעם מפייהם לאסוף ניצוצי הקדושה אשר בתוכם אל גבול הקודש פנימה ואז חיצוניותם תתבטל, אז כל בני בשר יקראו בשמך, הבן הדברים הגדולים הללו:

ומעתה אם עיני שכל לך תתבונן אחי ידידי את אשר לפניך ותראה אשר מגמת כל האומות לעת כזאת בעקבות משיחא, דוקא להשפיל ח"ו לשונינו הקדוש ולהגביר לשונותיהם ללמד את בנינו מכל לשונות הגוים, הנה על ידי זה יתוסף רוחם ח"ו ויצא מפנימיות הקודש חוצה לאיש זר, ותדע אשר נפש כזאת בתרומת הקדשים לא תאכל, שוב אי אפשר לה להתבונן במעדי התורה הקדושה כי שפחה תירש גבירתה ח"ו, ויתדבקו בנפש כל המדות הרעות ח"ו, הן הנה הקוץ ממאיר לבני ישראל, עד אשר השי"ת יבער הקוצים מן הכרם חמד:

וכאשר תעמיק בדבר תתבונן העצה העמוקה מהסכ"א שילמדו לשון עלגים קודם התעסקם להרבות הדמות תולדות לבני ישראל, מהנשמות הפנימיות, וזה כל פרי מעשיהם כדי שיצאו הנשמות ח"ו שלא בטהרה, והרבה היה לי לדבר בזה, אך שמת מחסום לפי בהיות דברינו אלה המה נתונים נתונים מפה לאזן לבני חבורתינו אשר קרבת אלהים יחפצו:

והנה כל ימי עולם קודם שנבחרה האומה השלימה הקדושה לחלקו ית"ש, לא היתה ההתגלות בשם הנכבד לבדו, הגם שהיו

להזכיר את השם הנכבד להיותו שם העצם כמו"ש רז"ל, וכביכול הוא ושמו אחד, וכמו שאין משיגין מהותו יתברך שמו כמו כן אין להזכיר שמו זולת בהיכלו אומר כבוד כולו, הגם שאין משיגין מהותו עם כל זה שם ניכר השראת הכבוד, הבן הדבר. ומה שאמרו רז"ל בכוונתו היה הוה ויהיה, היינו להתפיס הזכרת השם ברעיון השכל האנושי כל מה דאפשר, אבל ודאי השם בעצמו אין לו ביאור ופירוש, על כן אי אפשר לאמרו ולכותבו בשום לשון רק כמו שנמסר בלשון הקודש ובאותיות הקדושים. הבן הדבר):

והנה תתבונן הדבר, כל האומות ושריהם יש להם ניקה מגבול הקודש והוא חיותם ובזולת זה יתבטלו באין חיות, והנה ניקתם הוא מאחורי פרגוד הקדושה מהשמות הקדושים כל אומה כפי מעמדה ומצבה, על כן כל השמות מתוארין ומתורגמין בלשון עם ועם, כי כל לשון מכל אומה הוא כפי ניקתה מן הקודש בצמצומים שונים ומסכים שונים בסוד והתה מחיה את כולם, על כן גם תרגום השמות הקדושים בלשון כל עם הם כפי ניקתם, מה שאין כן נשמות ישראל הם כביכול מעצם אלקות ית"ש בסוד ויפח באפיו נשמת חיים, מאן דנפח מתוכיותו נפח, להם ניתן בלשונם הקודש עצם השם הנכבד, אשר אי אפשר להזכירו בשום לשון רק בלשונינו הקדוש, כי כל האומות אין להם חלק בהשם הנכבד, כי אין ניקתם רק מאחורי פרגוד הקדושה כמאן דשדי לשנאוי בתר כתפוי. וזה כל

המשך 'דבר המערכת'

הרבה שנים מזה ונשתכח הדבר, ויהיה בבא יום פטירתו ד שבת תקס"ז, נסעו אז בעלי מנגנים עם כלי זמר שלהם לקהילה ברדיי על איזה חתונה, ופתאום התחילו הסוסים לרוץ עם העגלה, והמנגנים יעלו הרים ירדו בקעות, שלא היה באפשרי לעכבם ממריצם, עד שבאו סמוך לבית העלמין, ועמדו הסוסים, וראו המזמרים עם רב מישראל, ושאלו איזה מקום זאת ומי הוא כאן הנפטר, וזכרו המעשה אשר שמעו אומר מפי קדשו כנוצר, וזכרו גם הניגון שהיו על מזמרין על החתונה, והושיבו בית דין על זה ואמרו להמזמרים שיזמרו זה הניגון, וכן עשו.

סימנתי דברי ב'רע"ק ארא
באוה רבין ה'בני יעקב', ב'דינו
בברכת פ'א'א, כאב
ידידכם פ'א'א ב'א'א

חיות לנבראים, בסוד החזרת אלף לאלף):
עכלה"ק.

ולסיום לרגל הילולת הרה"ק רבי משה לייב מסאסוב זיע"א, החל בשבוע הבא ביום ד' שבת, נעתיק ממה שכותב רבינו בספרו 'דרך עדותיך' דיותר טוב לקשר את עצמו אחר פטירת רבו עם בניו הצדיקים מלחפש לעצמו רב חדש, וזה לשונו: וכבר כתוב בספר ברכת דוד בשם מורו הקדוש רבי משה לייב מסאסוב על הגמרא (שבת פט), לא בסבי טעמא, לא בדרדקי עצה, שאין יכולין לקבל עצה, והבן, עכלה"ק.

מסופר שפעם אחת עשה הרבי רבי משה לייב נשואין לחתן וכלה עניים, והוא היה עומד מצד שניהם, ושמן מאוד בהכנסת כלה לחופה בכלי זמר, והיה אומר: מי יתן שכשיגיע יום פקודתי יוליכוני עם הניגון הזה לבית מועד לכל חי, ועברו

הקדוש סבא קדישא מה"ר משולם זושא זצוק"ל בפסוק יוסף י"י עליכם ועל בניכם [תהלים קטו יד], דהקושיא ג"כ מפורסמת הרי ההוספה היא שיתוסף להם בניים ובני בניים, ומהו שוב על בניכם, והבן, ואמר הוא ז"ל שהפירוש הוא יוסף הוי"ה עליכם ר"ל שיתרבה אור קדושת הוי"ה ית"ש עליכם בהופעת הנובאה ורוח הקודש וחכמת התורה, וככה יהיה גם כן על בניכם, ועפ"ז נראה לפרש גם בכאן דהנה אבותינו כשעמדו אז לפני אדונינו משה, הנה כל אחד שאב כפי בחינתו וכפי שורש נשמתו שכל הדעת מאדונינו משה שהוא כללות הדעת של ישראל כנודע והוא הנקרא כח הוי"ה לישראל, כי הדעת שבכל גוף הוא חלק הוי"ה, וז"ש יוסף (השם) הוי"ה עליכם, הוספת הדעת חלק הוי"ה יתוסף עליכם מכמו שאתם היום אלף פעמים, (מה שאמר דוקא אלף פעמים, כי הוא תכלית הנאצלים המשפיעים

מאת כבוד דודי זקני סבא קדישא מו"ה משולם זושא זצוק"ל, הא דאין רשאין לילך ד' אמות בלי נטילה בשחרית, אמר הוא ז"ל דיש לזוהר שלא להציג רגליו על הארץ בלא נטילה, כי בהציג רגליו על הארץ בלא נטילה איז חס ושלוה כל היום הרע (שבנפש הבהמית) ורודף אחריו להסיתו. ואמר ע"ז רמז הפסוק [תהלים לו ה] יתיצב על דרך לא טוב (אזי ח"ו) רע לא ימאס. והנה דבריו ז"ל ברוה"ק אינם צריכין חיווק.

ובספר אגרא דכלה - פרשת דברים: י"י אלקי וכו' יוסף וכו' ויברך אתכם. ידוע מה שאמרו רז"ל שאמר משה זו משלי אבל הוא יברך וכו' [דברים פ"א ג], והנה הקושיא מפורסמת מה צורך לברכתו ולהוספתו כיון שברכת השי"ת בלי קצבה איך אפשר להוסיף על דבר הבלתי קצוב ברבינו, ויתכן עפ"י מה ששמעתי בשם דודי

מהנעשה בחצרות קדשינו:

זכות רבינו הבני יששכר

התניא, כאשר אחרון המשתפים יאמ מקייב ביום א' בצהרים עם חברת אירו סוסי האוקראינית, אז הוכרז פשיטת רגל ע"י החברה, ובה שאיש מבין אלו שהיו בדיונו ביום הילולא לא נגרם לו עוגמת נפש מהענין הנסיעה, ובע"ה זכור רבינו יגן על כל בני ישראל שלא יזקו ואך טוב וחסד לדבקים בתורתו ובדרכיו.

רבים מבין אלו שהגיעו להילולת רבינו הבני יששכר' המשיכו במסע שאורגן ע"י מוסדות בני יששכר' לשאר קברי הצדיקים בפולין ובאוקראינה, גם להילולת הרה"ק בעל השארית ישראל' מוולעדניק, והאדמו"ר הזקן ה'בעל

ואוקראינה.

בשבת פרשת שקלים מברכים אדר ישוה קבוצה בדיונו, הרוצים להצטרף יפנו לטל' 050-4132188.

אלו החפצם לשהות בשבת כ"א אדר בדיונו, נא להזדרז ולהרשם.

העולים לדינוב:

בשבת זו פרשת וארא ישוה בדינוב בעוה"ק קבוצה של יהודים מירושלים עיה"ק, לשבת יאחוד והתאחדות החברים סמוך לקברו של רבינו בעל הבני יששכר,

ביום א' זו שהו בדיונוב קבוצה של יהודים מארה"ב חלק ממסע על קברי הצדיקים שבפולין.

בכל ליל שישי בשעה 10.00 מתקיים שיעור בספר 'אגרא דכלה' בבית המדרש דינוב רחוב בלזר 17 שכונת בית ישראל.

מדי יום רביעי שיעור בספה"ק 'בני יששכר' ע"י האדמו"ר מסאסוב שליט"א בבית מדרשו רח' רש"י 44 יום בשעה 8.15 זמן תפילת שחרית בשב"ק בשעה 9.45 - קידושא רבא במקום - בבית מדרשינו לא מדברים בשעת התפילה וקריאת התורה